

Et Mindretal (Bruun, Esmann, Helweg, Lund, Rung og Walsøe) har dog ment at burde foreslaa §'n affattet saaledes:

„Ingen maa paatage sig at udføre noget Arbejde ved elektriske Stærkstrømsanlæg uden at have bestaaet en af Ministeren for offentlige Arbejder godkendt Prøve for elektriske Installatører. For saa vidt det findes hensigtsmæssigt, at saadanne Prøver, der kunne være forskellige for de forskellige Arter af Installatørvirksomhed, afholdes ved Statens Foranstaltning, bevilges Midlerne hertil ved de aarlige Finanslove.

Ministeren for offentlige Arbejder fastsætter de fornødne Overgangsbestemmelser, indtil de i 1ste Stk. indeholdte Forskrifter fuldt ud kunne træde i Kraft.

Elektricitetskommissionen er berettiget til at undersøge, hvorvidt elektriske Installatører udføre de dem overdragne Arbejder paa tilfredsstillende Maade. Findes dette ikke at være Tilfældet, kan Kommissionen efter Omstændighederne ikende den paagældende en Statskassen tilfaldende Bøde paa indtil 100 Kr. Hvis Bøden ikke erlægges inden en fastsat Frist, i Gentagelsestilfælde samt i saadanne Tilfælde, hvor Kommissionen finder, at den paagældende har gjort sig skyldig i grov Forsømmelighed, kan den derhos erklære ham uberettiget til fremtidig at udføre Arbejder ved elektriske Stærkstrømsanlæg; en saadan Afgørelse kan dog indankes for Ministeren for offentlige Arbejder, der endelig afgør Sagen.

Lov Nr. 9 af 23. Jan. 1903 § 1 ophæves, for saa vidt angaar Berettigelsen til at udføre Arbejder ved Elektricitetsværker; de i samme Lovs § 2 indeholdte Straffebestemmelser m. m. skulde ogsaa gælde for Overtrædelser af nærværende §'s 1ste Stk.“

Naar der — som det med Mindretallets fulde Tilslutning er sket i det foreliggende, af Kommissionen udarbejdede Udkast til Lovforslag — gives alle og enhver den størst mulige Frihed til at udføre og drive elektriske Stærkstrømsanlæg, maa Mindretallet anse det for absolut fornødent, at der dog haves noget Indseende med, at de, der beskæftige sig med Arbejderne ved saadanne Anlæg, have en saadan Uddannelse, at der kan gaas ud fra, at de ikke af Mangel paa Kendskab til det, hvormed de have at gøre, tilvejebringe Anlæg, som kunne medføre Fare for andres Liv og Ejendom; en Ordning som den foreslaaede formenes tillige at være den retfærdigste, idet den opstiller samme Vilkaar for alle, der ville drive samme Erhverv. Da det imidlertid maa erkendes, at ikke alle Arter af Stærkstrømsanlæg kræve samme Kundskabsmængde hos dem, der beskæftige sig med dem, har man i det foreslaaede 1ste Stykke af §'n udtrykkelig aabnet Administrationen Adgang til, hvis det findes ønskeligt, at indrette flere, mere eller mindre omfattende Prøver.

ad Kapitel 2.

ad §§ 5—7.

Ved Udarbejdelsen af de i dette Kapitel indeholdte Regler om en udvidet Erstatningspligt for Skade, forvoldt ved elektriske Stærkstrømsanlæg, har man ikke været i Tvivl om, at de i Lov om Erstatningsansvar for Skade ved Jærnbanedrift af 26de Marts 1898 indeholdte Bestemmelser saavel om Betingelserne for Erstatningsansvarets Indtræden som om dette Ansvars Omfang maatte lægges til Grund, og man har ved Overførelsen af nævnte Lovs Bestemmelser til nærværende Kapitel kun foretaget saadanne